

стырь, и казалъ на селяны-гѣ, чи туй было гнѣвъ Божій, защо-то мжжъ ми былъ исписаль въ Черкова-та Св. Никола съ арнаутска рыза. Еля да е живъ и здравъ чорбаджія-тъ, чи помогна да ся извадятъ пари-тѣ.“

— Чи тжй, ами? Нашать чорбаджія прави много добрины на хора-та; каза чорбаджійка-та, ама помнятъ ли?

Много бѣха прикаски-тѣ на почтены-тѣ тѣзи господжи и. въ разговорать имъ ся чуха думы-тѣ: „той е безъ добра отхрана.“

„Добра отхрана!“ подкачи новіятъ даскаль, кой-то до едно време ся разговаряше на друга-та страна на градина-та съ чорбаджіятъ, съ взаимноучителятъ даскаль Прѣвчо и съ други почтенны лица и, като му бѣше омръзнало вѣкъ да ги слуша, расхождаше ся въ градина-та и разглѣждаше цвѣтія-та. „Моляж Ви ся, като ся приближи до господжитѣ.“ да мя простите, за гдѣ-то ви ся намясвамъ въ разговорать. ама азъ, като чуя дума-та отхрана, не мож да оставамъ хладнокрѣвень. Често ни сж случва да хортуваме за отхрана, ама дохожда ли нѣкому на умать да попита: що ще ся кажи отхрана“?

— Ихъ, даскале! и азъ рѣкохъ, за какво ли ще на питашь? превари да кажи чорбаджійка-та, коя-то винаги обича да ся покажи по-умна отъ други-тѣ. — Всички ные имаме, дѣца и сами сме были дѣца, хелбеття знаемъ що ще ся кажи отхрана. И . . . , що хортувашъ ты? Всичка-та касабана прѣрови, билѣ и въ цѣла Туна-ялжж не ще ся намѣри съ таквасъ отхрана, като меня. Владыка-та, Богъ да го прости. — ихъ! отъ какъ захванаха да ги пждятъ, Господь и берекетятъ си вдигна, — день не минуваше да не доди у дома. „Керкирице“, рѣчеше — той никога не ми казваше ъbero, — „ела самъ“, като рѣчеше, чи медъ му капеше отъ уста-та. Земеше мя на коленѣ-тѣ си, пакъ мя глади по косми-тѣ, глади, глади. Най обичаше, кога му събуя чорашы-тѣ и му почешж пяты-тѣ . . . . Така ей, какъ съмъ азъ отхранена, даскале.

„Ехъ, отхрана“, каза попадія-та. „Стига да можтъ да ѣджатъ, да сж живы. Попать, да е здравъ, като надонесе по нѣкога нурия, (порѣзаницы, начинкы) чи, вѣрвате ли, и на свине-тѣ хартисва.“

Какво-то ще да ся прави. Азъ само едно глѣдамъ, каза